Goedenavond raadsleden en wethouders,

Een aantal van u zal mij vaker gezien hebben en vice versa. Ik moet zeggen dat ik had gehoopt dat ik hier, in ieder geval voor de eerste paar jaren, niet meer zou staan. Maar helaas. Al was de vorige keer een heel andere reden, deze is minstens net zo belangrijk… of misschien zelfs nog belangrijker.

De vorige keer stond ik hier namelijk, omdat ik mijn kinderen geen woning meer kon bieden. Door werkzaamheden die in opdracht van onze overheid is uitgevoerd is de woning waar wij lief en leed hebben meegemaakt compleet verzakt. U denkt nu; waarom staat deze mevrouw dit te vertellen? Dat ga ik u uitleggen. Ik sta hier namelijk vanavond niet voor mijzelf, ik sta hier voor mijn zoon. Een kind van amper 9 jaar die in de afgelopen jaren zoveel heeft meegemaakt en nu opnieuw moet inschikken in een situatie waar hij niets op in te brengen heeft maar die hem juist zoveel rust geeft.

Sinds 1,5 jaar zit Jayden nu op het speciaal onderwijs. Wat een verademing ten opzichte van het regulier onderwijs. Maar alles bij elkaar heeft het een schooljaar geduurd voordat hij daar terecht kon en alles geregeld was. Mijn kind was doodongelukkig op school. Kon zich niet concentreren in een klas met 32 kinderen en moest met een koptelefoon op in de klas zijn opdrachten maken, die hij niet kón maken omdat lezen met het vermoeden van dyslexie en schrijven met zijn motorische beperking niet mogelijk was. En er niet de ruimte was binnen het regulier onderwijs om hem daar voldoende in bij te sturen.

Mijn knappe kind van 9, heeft namelijk autisme in de tweede graad met kenmerken van ADHD. Hij is een hele sociale jongen, met gigantische kwaliteiten maar helaas ook moeite met sommige sociale en motorische vaardigheden. Hij kwam via het Jeugd GGZ in aanmerking voor PMT, Psychomotorische therapie. Maar had daar in krap 5 maanden tijd 3 nieuwe behandelaars en dan heb ik het nog niet over de 3 hoofdbehandelaars behandelaars die hij in 9 maanden tijd had bij het Jeugd GGZ.

Omdat de ondersteuning vanuit het Jeugd GGZ niet aan te sluiten was bij Jayden is afgesproken om die ondersteuning te beëindigen. Op het specialistisch onderwijs werd echter ook PMT geboden en via de jeugdconsulent van de gemeente Twenterand hebben school en ik gevraagd om Jayden op school PMT te bieden. Helaas, Jayden heeft niet voldoende ‘criteria’ om deze ondersteuning te krijgen.

Mijn knappe lieve kind komt dus buiten het speciaal onderwijs nergens voor in aanmerking omdat hij, ondanks zijn diagnose, de zaken te goed onder controle heeft.

Uiteindelijk kwam ik via de Jeugdconsulent van de Gemeente Twenterand in contact met Arjen Muis van Incluzio. Ik moet zeggen dat ik enorm sceptisch was, want na alle ellende van de afgelopen jaren heb ik één ding wel geleerd; als je iets wilt moet je er voor vechten en krijg je het niet op een presenteerblaadje aangeboden. Maar na een eerste gesprek met Arjen had ik toch een goed gevoel en mocht Jayden naar de jongerengroep op vrijdagmiddag. De eerste dag was een groot succes, wat een vrolijk kind had ik thuis. In het afgelopen half jaar heeft dit zich dusdanig ontwikkeld dat Jayden, Arjen en Rianka als zijn vrienden beschouwd. Hij vertrouwd hen en gaat met veel plezier naar de groep toe. Hij heeft er naast plezier ook een klankbord, kan zijn verhaal er kwijt en hij wordt daar als een ‘normaal’ kind gezien en niet als een kind met een beperking, maar met een kind met extra kwaliteiten.

En ook voor mij als moeder, wanneer er dingen spelen en ik dit met Arjen of Rianka bespreek gaan zij hierover met Jayden in gesprek. Om hem zo te laten zien dat de wereld soms anders functioneert en hem hierin te stimuleren. Soms is de uitspraak ‘vreemde ogen dwingen’ echt van toepassing.

Maar nu… wat nu… er komt een bericht dat de groep moet stoppen omdat de gemeente Twenterand heeft besloten dat er geen budget meer is. Ik hoop dat u enig idee heeft wat dit voor heel veel kinderen in Twenterand betekend. Er ís al niet zoveel te doen voor de jeugd in Twenterand onder de

12. De kinderen hangen na schooltijd maar een beetje rond en halen overal kattenkwaad uit. En Twenterand anticipeert hierop door een van de weinige plekken waar de kinderen nog terecht kunnen hun budget te stoppen. Voor de begeleiders van MAXX is dit een zure appel, maar voor hen is er overal een plek om jeugd te begeleiden. Voor de kinderen… blijft er niet veel over. Beseft u zich wat dit doet voor hen. U faciliteert op dit moment een gigantisch project, met sociale impact voor zowel het kind als de ouders. En juist die begeleiding die de kinderen die overal buiten de boot vallen zo hard nodig zijn, daarvan bent u nu voornemens om deze te stoppen.

Waarom is dit zo? Waarom is het nodig om op deze wijze te acteren. Is iemand van u wel eens een middag bij een van de bijeenkomsten aangesloten? Heeft u wel eens gezien wat deze mensen voor de kinderen betekenen? Ik denk dat ik het antwoord weet en ik denk u zelf ook.

Ik wil u vanavond vragen om deze beslissing te herzien. De jeugd van vandaag is de volwassene over 15 jaar. Misschien wel uw collega, uw buurman of buurvrouw of uw schoonzoon of schoondochter. En in mijn geval, ik hoop dat Jayden de komende jaren nog naar de groepsmiddagen met Arjen en Rianka kan blijven gaan.

Bedankt voor uw tijd.